

Gazeta Grudziądzka

w Imię Boże!

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!

Wydanie II

Za Wiarę i Ojczyznę!

"Gazeta Grudziądzka" wychodzi 3 razy tygodniowo w 3 wydaniach: I (Pomorze), II (Wojew. centralne, kresy wsch., Małopolska i zagranica), III (Wielkopolska i Śląsk, wraz z bezpłatnymi dodatkami "Gospodarz i Osadnik", "Robotnik", "Dobra Gospodyni", "Śmiech", "Przyjaciel Młodzieży", "Gość Świąteczny" i inne dodatki. — Przedpłata wynosi kwartalnie wraz z odnośnieniem w dom 3,89 zł., miesięcznie 1,30 zł. przy wysyłce opaskowej pod poszczególnym adresem kwart. 4,00 zł., w Wolnym Mieście Gdańsku 2,50 guldenów, zagranicą wraz z kosztami przesyłki: we Francji 20 franków, w Belgii 36 franków belg., w Holandii 2,50 guldenów hol., w Niemczech 4,00 RMk., w Szwajcarii 5 fr. szw., w Czechosłowacji 38 koron czesk., w Austrii 8 szylingów, w Danii 6 koron duńskich, w Szwecji 5 koron szwedzkich, we Włoszech 20 lirów włoskich, w Ameryce i Kanadzie 1 dolar, w innych krajach równowartość 1 dolara amerykańskiego. — Ogłoszenia drobne za słowo 20 groszy, słowa tłustym drukiem podwójnie, najmniej 2 zł., tylko za gotówkę zgóry.

Na sobotę, 12-go maja 1934 r.

Na froncie gdańsko-polskim

Po stronie polskiej nadal błogi spokój, natomiast Gdańszczanie — hulają

Dotąd ciągle jeszcze nie wiadomo czy i jaką satysfakcję ze strony polskiej uzyskano za poniewieranie polskich urzędników kolejowych i za napad na polskiego inspektora celnego.

Wiadomo co prawda, że 2-go maja zamknięto w Gdańsku polski urząd kontroli celnej!

Pewnie, że gdyby ten urząd pozostał przez dłuższy czas zamknięty, to gdańscy polakożercy mogli by skutki tego odczuć dosyć przykro. Ale gazety gdańskie, donoszą, że urząd kontroli celnej od dnia 4-go bm. już znowu jest jak zwykle czynny. A ponieważ dotychczas ten urząd został zamknięty „samowolnie“, przeto widoczne jest usiłowanie wywołania w czytelnikach przekonania, że odnośny inspektor celny, napadnięty przez hitlerowca i aresztowany przez policję gdańską, zamiast hitlerowskiego napastnika — działał bezprawnie i może nawet przez swą władzę przelożoną został, jako „samowolnie“ działający — odpowiednio potraktowany. Widocznym jest więc usiłowanie wywołania wrażeń, że Polska nie śmie wystąpić w obronie swych urzędników i Polaków wogóle, że nawet cofa postanowienia odwetowe! Bo cóż np. w razie sponiewierania obywateli swych a szczególnie urzędników pełniących służbę państwową, uczyniłyby np. Anglja, Francja, Włochy, a nawet — Niemcy?

Jak więc wobec tego wygląda Polska. Gdzie jej stanowisko mocarstwowe, skoro taki złośliwy karze! gdański, a nawet lada policjant na zoldzie berlińskim — śmie sobie z niej kpić!

Cóż więc dziwnego, że wobec takiego stanu rzeczy, taki np. p. Foerster, dowódca hitlerowców w Gdańsku, śmie wygłaszać podburzające przeciwko Polsce przemówienia takie, jak np. w Münsterwalde, które znowu miało ten skutek, że hitlerowcy tamże sponiewierali Polaków, np. p. Laua i innych.

Niestety niezrozumiała urzędowa cierpliwość polska jest powodem, że hitlerowcy także zerwali z mieszkań pp. Laua, Wieckiego i Rogowskiego w Münsterwalde sztandary polskie i znieważyli je. P. Laua nadto pobito drzewcem — własnego sztandaru. Podobnie i w Belkowie zerwali z domu p. Masa i znieważyli sztandar polski.

Charakterystyczną jest też rzecz, że prezydent senatu gdańskie-

go p. dr. Rauschning usiłuje odpowiedzialność za wszystkie te wypadki przerzucić na ludność polską. Jest to szczytem obłudy i przewrotności Krzyżackiej! Odżyły

więc obrzydliwe i haniebne metody p. Sahma.

A najciekawszą jest rzeczą, że p. Rauschning, na skutek podburzającej przeciwko Polsce mowy

207 milionów franków szwajcarskich stacili obywatele polscy na bankructwie banku szwajcarskiego

Niedź wiek, zych banku szwajcarskiego, — Banque d'Escompte Suisse —, zawiesił wypłaty.

Obecnie dowiadujemy się, że bank ten nie miał wprawdzie żadnych interesów w Polsce i nie był u nas nigdzie finansowo zaangażowany, jak również banki polskie nie utrzymywały z nim ściślejszych stosunków. Jednakże cieszył się on wielkim zaufaniem osób prywatnych z Polski — głównie obszarników, przemysłowców, wielkich kupców i innych wyzyskiwaczy, lokujących kapitały swe zagranicą.

W banku polski na sumę lokacji odsetki, jakie bank płacił od tych lokat, wynosiły pół procent rocznie.

Widoki, aby sumę tę odzyskać (przeszło 350 milionów zł), są bardzo nikłe. W razie niewypłacalności bowiem firm szwajcarskich ustawodawstwo szwajcarskie daje swoim obywatelom przywilej pierwszeństwa przy zaspokajaniu pretensyj i dopiero po zaspokojeniu obywateli szwajcarskich przychodzi kolej na wierzycieli zagranicznych.

Pakt o wzajemnym nienapadaniu z Sowietami przedłużony

W sobotę został w Moskwie podpisany przez ambasadora R. P. Łukasiewicza i komisarza ludowego Litwinowa protokół, przedłużający termin ważności paktu nieagresji między Polską a Sowietami o 10 lat, tj. do 31-go grudnia 1945 r. z zastosowaniem po tym terminie warunku o automatycznym przedłużeniu terminu paktu o dwa lata.

Podpisanie powyższego dokumentu

odbyło się w komisariacie spraw zagr., w obecności personelu ambasady i wyższych urzędników komisariatu.

Wiadomość o przedłużeniu paktu nieagresji została przyjęta w warszawskich kołach politycznych z wielkim zadowoleniem. Umowa ta bowiem, zdaniem tychże kół, świadczy o tem, że stosunek pokojowy między Polską a Sowietami został wzmocniony na dalszych dziesięć lat.

Młody zamachowiec chciał dokonać zamachu na Dollfussa

Urzędowo donoszą, że rząd niemiecki zwrócił uwagę władzom austriackim, że niejaki 17-letni Hans Günther Patzig opuścił dnia 5 bm. Drezno, by przekraść się do Austrii i dokonać tam zamachu na kanclerza Dollfussa.

Dnia 6 maja zatrzymano na granicy austriacko-niemieckiej młodego człowieka, którego rysopis zgadzał się z podanym przez władze niemieckie. W czasie aresztowania Patzig strzelił dwukrotnie do au-

strjackiego urzędnika celnego, po czem zdołał zbiec.

Tego samego dnia żandarmi zdołali aresztować go w pewnej restauracji granicznej i odstawić go do aresztu w Lincu. Po dłuższym wypieraniu się aresztowany przyznał, że jest identyczny z Patzigiem i miał zamiar udać się do Wiednia, aby walczyć w obronie narodu austriackiego i aby dokonać zamachu na kanclerza Dollfussa.

gdańskiego krzykacza wyżej wspomnianego dowódcy gdańskich hitlerowców — p. Förstera — śmiało z okazji otwarcia gdańskich „Targów Brunatnych“ wygłaszać koszałki opalki — o „obowiązkach polski uwolnienia gdańskiego obrotu towarowego od ciążących na nim więzów“. Czyli za prowokacje i bezczelności gdańskie ma Polska odpowiedzieć — nowymi ustępstwami — dobrodziejstwami!

No — nie! Chyba tym razem bezczelny karze! gdański się omyli! A jeżeli p. Förster marzy o pogorszeniu stosunków polskich i jeżeli za tem miałyby może pójść próby gdańskiego „anszłusu“ — to może by Polska, póki jeszcze jest czas, poczyniła odpowiednie kroki, by Gdańsk miał przedsmak tego, jakby to było zwykłą niemiecką dziurą prowincjonalną!

Zastosowanie takiej nauki pogładowej jest — koniecznością chwili! Albowiem nawet urzędowy Gdańsk pozwalał sobie świeżo na niesłychaną — bezczelność. Oto w dniu święta narodowego gdański oddział „P. L. Lot“ na lotnisku we Wrzeszczu wywiesił na maszynie nad sztandarem „Lotu“ — sztandar „biało-amarantowy“ — polski. Stało się to na rozporządzenie Komisarza Generalnego R. P. Dowódca posterunku policji W. Miasta, zażądał usunięcia polskiej flagi — i to wyraźnie w imieniu senatu gdańskiego. A gdy p. Ryzkiewicz, polski kierownik oddziału, powołując się na wyraźne polecenie Generalnego Komisarza R. P. w Gdańsku — oświadczył, że flagi polskiej nie zdejmie — pół godziny później w nieobecności p. Ryzkiewicza i jego zastępcy — kierownik techniczny lotniska niemieckiego p. May, — z rozporządzenia senatu — kazał flagę polską usunąć.

A gdy p. Ryzkiewicz po swym powrocie chciał ponownie zdjąć flagę wywiesić — przybiegł do niego policjant gdański i wydarł ją z rąk.

Oto i urzędowo gdańska bezczelność — niebywała!

Każde szanujące się państwo uważa znieważenie sztandaru za zniewagę prawie że śmiertelną! Jeżeli Polska na tę zniewagę flagi polskiej nie zareaguje w najostrożniejszej formie — to mocarstwowe znaczenie Polski na tem niesłychanie ucierpi.

Polska, zdaje się okazywała dotąd bezprzykładnie dużo cierpliwości — także wobec Gdańska. Chyba teraz Polska doszła do kresu swej cierpliwości.

Topór.

Hindenburg chory



Jego następcą gen. v. Epp?

Stan zdrowia prez. Hindenburga wywołuje w Niemczech zaniepokojenie. Jako jego ewentualnego następcę wymieniają namiestnika Bawarii gen. v. Eppa. Gen. Epp liczy obecnie 66 lat, zdobył sobie popularność przez obalenie dyktatury sowieckiej w Monachjum w roku 1919.

Krzyżackim szlakiem chcą iść nadal

Główny kierownik polityki zagranicznej w partji Hitlera dr. Alfred Rosenberg wygłosił niedawno w Malborku w sali dawnego zakonu krzyżackiego znamiennej mowę, odnoszącą się do polityki wewnętrznej państwa hitlerowskiego.

Wzorem dla Niemiec przyszłych ma być dawny zakon krzyżacki. Rosenberg dalej oświadczył, że dzie, który po dzień dzisiejszy pozostał podstawą wyzywienia narodu. Zadaniem szkolnictwa niemieckiego będzie w duszach pokoleń przyszłych zaszcześcić pamięć wielkich królów pruskich oraz mistrzów zakonu krzyżackiego, aby w ten sposób umożliwić oddziaływanie wielkiej przeszłości na teraźniejszość niemiecką.

Trzecia Rzesza otrzyma — według Rosenberga — formę „niemieckiego państwa zakonnego”, opartego na wzorze zakonu krzyżackiego.

BOLESŁAW ŚWIĄTEK.

Salscy

Powieść. (13)

Jedna tylko panna Trwina zachowała spokój, w całej tej hecy uważnie podpatrując śmieszności, których przecież nie brakło. Powierzchownie jednak starała się dostroić do ogólnego tonu.

Po tygodniu tego rozgardjaszu tryb życia odmienił się nagle. Bo oto zaczęły się zjazdy z sąsiedztwa, przeważnie niewiast „dobrego tonu”. Rozpoczęła ten ceremoniał pani Trembina. Za nią, jak na dziwowisko jakoweś przyjeżdżały codzien to inne panie. Każda wypila kawę na śniadanie pierwsze, wypila potem coś na drugie, zjadła z gospodarzem i panną Erwiną obiad, poprawiła podwieczorkiem i dopiero odjeżdżała. Każda zachwycała się małym, wieszowała szczęśliwemu ojcu i szczęśliwej matce, porównywała, do kogo jest podobny, przyczem zdania gości bardzo się między sobą niejednokrotnie różniły. Ta twierdziła, że

Piorun zabił troje ludzi

W dniu 1 bm. nawiedziła Słupcę i okolice gwałtowna burza. Deszcz ulewny, jakiego ludność nie pamięta, z gradem wielkości laskowego orzecha, poniszczył prawie że całkowicie plony na ogrodach, przyczem ten ostatni powybił w oknach wiele szyb. Pod Słupcą we wsi Kotunia, w gminie Ciążen, piorun zabił powracającą z pola do swego domu 26-letnią żonę rolnika Litoborską, jak również

zabił człowieka niestwierdzonego nazwiska, jadącego wozem. We wsi Czarnybrud gm. Rzgów pow. Konin, podczas szalejącej burzy piorun uderzył w zabudowania gospodarza-rolnika Cerby, którego zabił, oraz spalił te zabudowania i znajdujące się w nich narzędzia rolnicze. Prócz tego ogień strawił parę koni i kilka sztuk bydła. Straty dość poważne pokryje ubezpieczenie.

PROKLAMACJA AUSTRJACKIEJ KONSTYTUCJI.



Ostatnie posiedzenie austriackiej rady narodowej, na której uchwalono nową konstytucję. Na ławach rządowych kanclerz Dollfuss (X) na lewo obok b. wicekanclerz Fey.

W każdym województwie samorządowy szpital dla obłąkanych

Min. pracy i opieki społecznej opracowało projekt ustawy o opiece nad osobami umysłowo choremi. W myśl wskazań tego projektu na wojewódzkich Związkach Komunalnych ciąży obowiązek zakładania i utrzymania szpitali psychiatrycznych. Każdy wojewódzki Związek Komunalny powinien posiadać co najmniej jeden szpital psychiatryczny i dbać o dostarczanie odpowiedniej liczby miejsc dla umieszczenia osób umysłowo chorych.

Projekt ustawy postanawia, iż prócz przypadków, przewidzianych w prawie cywilnym i karnym, mogą być na wniosek władz przelozonych oddani pod obserwację psychiatryczną więźniowie, wychowanci zakładów przymusowego wychowania, osoby oddane do domów pracy przymusowej, żołnierze w czynnej służbie oraz oficerowie i szeregowi policji państwowej.

Długi „filara” Stronnictwa Rolniczego

Jak podaje tygodnik „Piast” krakowski, w tych dniach Biuro sejmowe przesłało wierzycielom pisma ze Stronnictwa Rolniczego Fidelusowi zestawienie częściowe jego długów. Według tego zestawienia, długi poselskie p. „filara” Fidelusa obłożone są aresztem na ogólną sumę 19.116 zł 29 gr oraz 273 dolary 45 centów. Koszta i odsetki od wymienionych długów tego cymesa wynoszą około 7 tysięcy złotych.

Ponieważ Sejm ma trwać jeszcze ustawowo tylko półtora roku, przeto zajęte części diet p. Fidelusa nie wystarczą na pokrycie nawet jednej trzeciej części kosztów i procentów. Oprócz tych długów poseł Fidelus narobił jeszcze przeszło 80.000 zł długów u innych wierzycieli.

Prokurator w Wadowicach zebrał już wszystkie materiały, uzasadniające konieczność wytoczenia śledztwa Fidelusowi o karygodne naciąganie wierzycieli i sprzeniewierzenie i zwrócił się do Ministerstwa Sprawiedliwości o wyjednanie zezwolenia Sejmu na karno-sądowe ściganie Fidelusa, z czym się wiąże ewentualne aresztowanie go na czas śledztwa.

Tak wygląda rzeczowe ustosunkowanie się Fidelusa nietylko do „władzy”, ile do rządowych i samorządowych Kas i Banków, które wydoił bez odszkodowania.

Za przykładem Ameryki

I my będziemy mieli policję lotniczą.

W dziedzinie głównej policji państwowej opracowywany jest obecnie projekt organizacji oddziałów lotniczych policji.

Praca ta podjęta została w związku z uwidoczniającą się coraz bardziej potrzebą zorganizowania specjalnych oddziałów policyjnych, których zadaniem byłaby kontrola rozwijającego się ruchu lotniczego.

Projekt przewiduje przepisy normujące zasady organizacyjne oddziałów lotniczych policji państwowej, oraz szczegółową instrukcję, ustalającą technikę sprawowania nadzoru lotniczego.

chłopiec to wykapaną matką, tamta upierała się, że to sobowtór ojca. Każda miała na poparcie swego twierdzenia moc argumentów i twardo stała przy swym zdaniu.

Panna Elwina notowała sobie te spory rzeczoznawczy i w swoim pokoju zamknięta, śmiała się z nich do rozpuku, życząc zresztą dziecku wszvstkiego najlepszego

Służba także nie pozostała obojętna w obliczu tak wielkiego wypadku w dziejach Habery. „Pałacowe” kuchy chodzący osowiały, często nawet zle, bo nie dano im przez tydzień i drugi ani zjeść spokojnie, ani chwili spocząć. W ciągłej pracy i krętaninie, jak te frygi czyją ręką ponakręcane. To też chodząły szepty po kuchni i krytarzu, życząc małemu, żeby go takie lub owakie nieśczęście spotkało za mordęgę uczciwych ludzi. Tak więc naogół źle przyjęła „panicza” niewdzięczna służba domowa.

Folwarczna służba inaczej nieco na tę sprawę się zapatrywała, w przeważnej części życzliwie. Najpierwszą po temu przyczyną,

że ośobiście nikt nie odczuł zwiększenia jakiegokolwiek robocizny nie mając styczności bliższej ze dworem i dziedzičką. Prace podwórzowe, gumienne i polne odbywały się według dotychczasowych prawideł, faktem narodził dziecka niczem niezmienione. Usuwało to wszelkie ewentualne przyczyny do niechęci służby względem małego przybysza. Wziawszy zaś pod uwagę, że parobcy mieli swój odrębny i oryginalny kult dla Salskiego, część tego afektu przenieśli na syna. Jeszcze go nikt nie widział, a już krążyły przypowieści, jaki on jest, i przepowiednie, jaki będzie i czym będzie. Przewidywano dla chłopca wielką przyszłość. Umysły były tem tak niepodzielnie zajęte, że nie dopuszczały prosto innej sprawy do rozmów sodziennych. Zdarzało się w rozmowach, że ktoś o nastroju opozycyjnym przeciwstawił swe zdanie innym, ale „ogół” solidarnie wstępując w obronie swego protegowanego, zwykle zdołał wnet zakrać zuchwałego oponenta. Prowadzono ożywione rozmowy na temat malca w mieszkaniach, przy budynkach, w polu przy pracy i

wypoczynku. Cieszono się, niewiedząc czem.

— Ha no, przysed naju młody, dziedzic, przysed — poszeptywano.

— A przysed... — padała skądś odpowiedź treściwa.

— Ciekawość, jaki też ón ta będzie!

— Ba, chto to hie?

— Wpoprzdzi nic nie pomiarkujeta.

— Trza pockoć siła rokóch, nim się to wyjawi.

— A no niby.

Pada skądciś uwaga złośliwa:

— The, jekonomski synacek...

— Hielga figura! — dodaje drugi.

— Jekonomski, nie jekonomski, zawdy lepsiejsy, niez ty, fornalski.

— Abo i ty.

— Niech ta i tak będzie, że jo.

— Z wielu stron rzucają się na przeciwnika słowa nagany i napemnienia:

— Cicho ty bądź, bo z nami nie zwojujes!

— Owa!

